

Tänk, om jag hade tid..

Tänk om jag hade tid.

Det var Ninni och jag som stötte samman ute på trappan. Ninni, som är lärarinna, hade skickat hem barnen för dagen och tänkte övertala mej att följa med ut på en promenad efter middagen.

Försök! Du behöver så väl komma ut i det vackra vårvädret emlåttund.

Jag måste baka i eftermiddag. Bullarna är slut - och Du vet hur barnen kan äta bullar. Och så måste jag till affären.

Mamma, hjälp!

Det var Karin, treåringen, som dragit ned burken med jordgubbssylt. Sylten, som jag med stor möda konserverat förra sommaren.

Men Du, kan Du inte ta barnen med ut en stund i alla fall, frestade Ninni. Du förstår, det skadar inte att ägna lite mer tid åt dom.

Det var nästan så jag såg den pedagogiska pekpinnen. Hon hade så rätt Ninni. Jag får för lite tid över åt barnen, deras lekar och bekymmer. I stället blir det ett enda rännande från morgon till kväll med städning, bak, besök i affären, och så den evinnerliga matlagningen och disken flera gånger om dagen. Och det värsta av allt - när kvällen kommer är jag trött och sur mot både barnen och maken.

Anders, åttaåringen, kom från skolan.

Mamma, jag fick stjärna i dag -- Han har så mycket att berätta, och jag lyssnar förstrött medan jag slår upp den varma maten åt pojken. Han gillar spenat och köttbullar. Bara inte spenaten vore så dyr.

Ninni hade följt efter in.

Vet Du vad jag gjorde i går eftermiddag? sa hon.

Nej, vad då?

Jag vävde. Du måste komma och titta. De blir riktigt förtjusande, gardinerna.

Väva! Det stack till i mej. Det var en hobby, som jag längtade efter. Tänk att få sitta stilla vid en vävstol en stund. Vilken vila för en sliten husmor, vilken tillfredsställelse för den inneboende skaparlusten att låta händerna trolia fram något vackert. Detta jag känner då jag någon gång syr kläder åt barnen - och förr kände när jag plockade fram pensel och palett.

Fiskbilen är här! ropade flickorna utifrån gården. Jag måste genast ut och handla. Bara den nu var färsk så den står sig. Jag delgav Ninni mina bekymmer.

Gäddan var fin, men det är nog bäst att genast ta ut inälvorna. Tänk om jag kunde köpa fisken samtidigt med specerierna, mumlade jag.

Ninni gissade mina tankar.

Ja, varför inte skaffa ett frysskåp. Tänk vad tid Du skulle spara då - och pengar. På en dag lagar Du mat för hela veckan, baket ordnar Du månader i förväg, fisken djupfryser Du och förvarar efter behag, Du slipper matlagningsjaktet före helgerna - och Du får tid över att följa med barnen ut i det vackra vårvädret.

Och förvarar överskottet av grönsaker och jordgubbar från sommaren fyllde jag i, medan jag gav Anders mera spenat.

Och inom mej tändes hoppet att på nytt få måla och väva.

Fru Dagmar Fritzon,

Strömsholm.